

MARK
HADDON

Marsuinul

Traducere din limba engleză și note de
Andrei Covaciu

EDITORI:
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu
Silviu Dragomir

FONDATOR:
Ion Mărculescu, 1994

DIRECTOR EDITORIAL:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTOR:
Domnica Drumea

DESIGN ȘI ILUSTRAȚIE COPERTĂ:
Andrei Gamaș

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Vlad Condur

CORECTURĂ:
Eugenia Ursu
Carmen Eberhat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HADDON, MARK

Marsuinul / Mark Haddon; trad. din engleză și note
de Andrei Covaciu. – București: Pandora Publishing, 2020
ISBN 978-606-978-265-1

I. Covaciu, Andrei (trad.; note)

821.111

Titlul original: The Porpoise
Autor: Mark Haddon

Copyright © Mark Haddon 2019

Copyright © Pandora M, 2020
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

ISBN: 978-606-978-265-1

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

*Nu știusese că prețul de intrare
Într-un cântec — era pierderea
drumului de întoarcere*

Ocean Vuong, *Prag*

*Fiica lui cea fără de pereche-n frumusețe
Alt trai decât cu tatăl ei nu are un' să-nvețe.
Dar când un bărbat avere mare poartă
Carnea e slabă și adesea spre păcat te-ndreaptă.
Iată așa fecioara cea fragedă și castă,
Ce încă-n casa tatălui adastă,
Curând avea dorința cărnii să cunoască:
Fără muștrări de cuget, fără să gândească,
Tatăl fecioarei, rob nesăbuiinței
Pradă căzu, dar, poftelor, dorinței.
De-ajunse voia lui atâta să cuteze
Pe fiica lui s-o siluiască, să o violeze.*

John Gower, *Confessio Amantis*

Marsuinul, ah cum mai sălta și cum se mai răsucea!

William Shakespeare, *Pericle, Prinț al Tironului*

Maja este gravidă în săptămâna a treizeci și șaptea. În mod normal, nu i s-ar fi permis să urce la bordul unui avion comercial, însă au stat la niște prieteni care dețin o podgorie în Bellevue Champillon, și unul dintre oaspeții lor, Viktor, e proprietarul unui avion Piper PA-28 Warrior cu care intenționează să se întoarcă la Popham a doua zi dimineață. Land Rover-ul lui îl așteaptă la aerodromul de acolo — așadar, i-ar fi extrem de ușor să o repeedă până la casa din Winchester în drum spre coasta de sud a Angliei. Soțului ei, Philippe, nu-i place să-și lase nevasta în grija altui bărbat, mai ales a unuia întâlnit pentru prima dată în urmă cu numai două zile, însă totul se potrivește atât de bine, încât îi este aproape imposibil să refuze. El va conduce până la Paris, va lăsa mașina acasă, va lua Eurostar-ul spre Londra și va ajunge la Winchester în ziua următoare.

În plus, Maja adoră avioanele de mici dimensiuni. Să călătorești a devenit mult prea ușor. Te culci la Istanbul și te trezești la Beijing. Ei îi place să urmărească scurgerea kilometrilor — delte, sisteme de irigații, vălătuci de nori purtați de vânt spre crestele munților. Își amintește limpede cum a zburat în copilărie deasupra fiordului Oslo: insulă după insulă, case de vacanță, pontoane, ambarcațiuni, reflexia soarelui pe suprafața scânteietoare a apei, revelația pe care a avut-o, imposibil de redat în cuvinte — și anume legătura dintre magnitudine, senzația de libertate și suprafața Pământului. În plus, grețurile matinale, care au continuat până într-o fază nefiresc de târzie a sarcinii, au dispărut în sfârșit. Maja

trăiește bine cunoscuta bucurie a libertății care apare în viața unei femei înainte ca aceasta să se dedice trup și suflet unei ființe extrem de mici și de solicitante.

Neliniștea lui Philippe este justificată. Viktor deține o licență de pilot particular, însă nu și o calificare de zbor instrumental. Ceea ce n-ar conta dacă ar zbura doar cu fiul său Rudy, în vârstă de nouă ani. Cei doi obișnuiesc să pornească la drum devreme și, în cazul în care condițiile meteo le pun probleme, Viktor poate fie să amâne zborul pentru a doua zi, fie să schimbe cursul dacă se află deja în aer. Doar că Maja se trezește târziu și mănâncă micul dejun pe îndelete, își face bagajele cu o încetineală de melc, după care nu-și mai găsește colierul din coral care, ține ea să menționeze, va putea fi trimis în Marea Britanie când și dacă va fi găsit — dar care devine obiectul unei căutări istovitoare și lipsite de succes într-o casă neobișnuit de mare. Când Maja e în sfârșit pregătită de plecare, e trecut de prânz. Dacă Maja ar fi fost mai puțin atrăgătoare, Viktor n-ar fi avut niciun fel de reținere să o zorească, însă dat fiind că nu fusese impresionat de rolurile pe care ea le-a jucat pe marele ecran, acum este surprins să se găsească în compania unei femei care îl face să se simtă din nou asemenea unui puști de cincisprezece ani — păr blond, bogat, ochi albaștri-albaștri, genul de blondă fășneată din benzile desenate, cu forme pline și nespuse de apetisantă. Are o cicatrice pe obraz, din pricina unei ciorii care i-a intrat pe fereastra dormitorului pe vremea când Maja avea zece ani. Atracția pe care o simte Viktor este plăcută, însă ușor alarmantă pentru cineva obișnuit să domine săli de tribunal — și, de fapt, orice alte spații închise.

Colierul din coral va fi găsit murdar și ciobit, șase luni mai târziu, de grădinarul Bruno, lângă un șir de ploi de la marginea proprietății, într-un loc în care membrii familiei Beaufour arareori se aventurează — și cu atât mai puțin oaspeții acestora. Singura explicație pe care o vor găsi va fi aceea că vreun animal, atras de strălucirea obiectului, l-ar fi târât de pe marginea bazinului, peste peluză, până la copaci, înainte de a-și da seama de inutilitatea

efortului făcut. Gazdele vor lua în calcul să trimită colierul la Winchester, însă nu vor găsi cuvintele potrivite pentru scrisoarea atașată, așa că obiectul va zăcea tăcut pe fundul unui sertar, unde va rămâne vreme de mulți ani.

Viktor sună pentru ultima dată la baza aeriană ca să verifice starea vremii înainte de a părăsi reședința. Buletinul meteo nu este încurajator, însă pentru el este un fapt gata stabilit că vor zbura. Departe de a-l fi iritat, este surprins să constate că întârzierea a făcut-o pe Maja să arate și mai încântător. Nu-și va îngădui să pară neliniștit sau slab pregătit în ochii ei, așa că se imaginează purtând o robă metaforică, în măsură să ofere greutate propriilor spuse, în vreme ce albastrul cerului sugerează că vremea este, asemenea oricărui complet de jurați, influențată de personalitatea sa puternică.

Cei trei pășesc pe pista de decolare, iar Rudy se grăbește să urce în avion. Maja îl urmărește pe Viktor cum încheie ultimele verificări exterioare, vizibila ei bucurie făcându-l pe pilot să retrăiască nerăbdarea pe care o simțea, pe vremuri, înaintea fiecărui zbor. Viktor se urcă în cabină pe singura ușă de acces, se așază în scaunul pilotului, apoi o ajută și pe Maja să urce. Se întinde peste poala ei ca să închidă ușa, îi arată cum funcționează centura de siguranță și îi întinde o pereche de căști. Avionul este alimentat, apoi poziționat împotriva direcției vântului. Viktor pune frânele, inspectează dacă alimentarea cu combustibil se face din rezervorul mai gol, trece pe cel mai plin și verifică tabloul de bord: magnetourile, carburatorul, asietă, flapsurile și eleroanele, trapa și sistemele de siguranță. Avionul este apoi condus până la capătul pistei, unde așteaptă decolarea unui Hawker 600 care se ridică, virează la dreapta și se pierde în imensitatea albastră a cerului.

Rudy a adormit în scaunul din spate înainte ca avionul să se fi desprins de la sol, duduitul motorului și micile clătinări ale aparatului de zbor având asupra lui efectul unui cântec de leagăn. Nu se simte în largul lui în compania celorlalți copii, însă știe să se descurce de minune de unul singur, așa că vacanța aceasta a fost pentru el un mic paradis în care a avut acces neîngrădit la piscină,

la un frigider cu uși duble bine aprovizionat și la un set de treizeci și două de creioane colorate Caran d'Ache cu care a putut să-și continue epopeica lui bandă desenată *Cavalerii din Kandor*. Cea mai prețioasă amintire a lui este din ziua aceea în care a înotat în ploaie, având la dispoziție întreaga zonă a piscinei, părăsită de toți ceilalți — bulbucii ca niște pietricele aruncate pe suprafața apei și tăcerea albastră de dedesubt. Urmează cursurile unei școli-internat în care este persecutat de alți băieți într-o manieră prea vagă, prea nebuloasă pentru a se putea plânge de ea, însă care îl afectează încetul cu încetul, și mai sunt doar trei zile de vacanță, așa că s-a bucurat din plin de puținul timp petrecut la Bellevue, culcându-se târziu și trezindu-se devreme. Prin urmare, acum se simte epuizat. Doar că nu se va întoarce niciodată la școală. Peste două ore va fi mort.

— Turnul Prunay. Golf Alfa Sierra, pregătită și gata de plecare.

— Golf Alfa Sierra. Liber să decolezi, pista zero unu. Vânt zero doi zero grade. Cinci noduri.

Viktor s-a relaxat, însă dat fiind că Maja stă lângă el, trece în revistă protocoalele de urgență, recitând mantra acestora în minte în vreme ce avionul accelerează de-a lungul pistei: „Dacă motorul se defectează la sol, închid accelerația și mă opresc. Dacă motorul se defectează imediat după decolare, în condițiile în care am suficient spațiu de manevră, închid accelerația și aterizez la loc pe pistă. Dacă nu pot ateriza pe pistă, aleg cea mai sigură zonă la treizeci de grade în stânga sau în dreapta liniei centrale și aterizez acolo“.

Treizeci de mile pe oră, patruzeci, cincizeci... Avionul decolează, iar Viktor îl poziționează pe culoarul de zbor pe măsură ce ia altitudine. Se va îndrepta în direcția nord-vest, către Le Touquet, apoi către nord, de-a lungul coastei, până la Cap Gris-Nez, înainte de a traversa Canalul Mânecii până la farul din Dover. Se opresc din urcat când ating altitudinea de șase mii de picioare, iar Maja începe să spună cum a călărit un armăsar pe nume Bombardier undeva în regiunea South Downs — Clarendon Way, Ashley Down, Beacon Hill... Este doar o sporovăială superficială, însă ea pare mulțumită

de cele câteva mormăieli aprobatoare din partea lui și, în plus, lui Viktor îi place sunetul vocii ei. În cele din urmă, încetează să mai încerce să acopere duduitul motorului și se relaxează, admirând peisajul, așa că el se simte liber să-și întoarcă din când în când fața și să și-o imagineze pe Maja goală.

La cinci sute de mii de picioare sub ei se zărește un model amestecat de parcele de pământ, unele arate, altele verzi, păduricile de lângă Saint-Gobain și Noyon, șarpele gras al râului Somme târându-se către Amiens. Cerul s-a mai înnorat acum, albastrul cerului pierzându-și din strălucire, iar vântul s-a înțepit. Viktor contactează prin stație Lille Information pentru a primi ultimele date. Câțiva nori la o mie de picioare, parțial noros la o mie cinci sute, total înnorat la cinci mii. Nu e perfect, însă ei continuă oricum să se îndrepte către Le Tourquet, așa că nu există loc pentru decizii importante, iar Maja vorbește din nou, despre metehnele soțului de data aceasta — și o face într-o manieră deopotrivă tristă și amuzantă, dar surprinzător de blândă, așa că Viktor se simte atras într-un cerc de încredere din care s-a simțit exclus toată săptămâna precedentă — o senzație atât de intens plăcută în combinație cu proximitatea lor fizică, încât abia dacă observă vremea care se strică treptat. Deasupra localității Abbeville, norii devin neașteptat de denși. Viktor nu mai poate vedea pământul, iar vizibilitatea de înaintare scade până când linia orizontului nu se mai distinge. Știe exact ce ar trebui să facă în acest punct — să execute cu grijă o întoarcere de o sută optzeci de grade și să iasă cât mai repede din ceea ce se numește o situație potențial dezastruoasă. Dacă Maja și-ar fi manifestat în chip vădit îngrijorarea, Viktor ar fi făcut exact asta, însă ea, neînțelegând defel pericolul în care se află, pare căzută într-un fel de transă.

— Ți-ai putea imagina că acolo, jos, e Turcia. Sau Finlanda. E ca în Antoine de Saint-Exupéry.

E cel mai nesăbuit lucru pe care Viktor l-a făcut vreodată. Siguranța lor — siguranța ei, siguranța lui Rudy — este mai importantă decât oricare alt aspect, însă acea rămășiță de om al cavernelor din creierul lui se opune cu vehemență ideii că ar putea fi considerat

incompetent de cineva, cu atât mai puțin de o femeie — și în niciun caz de o femeie pe care el o găsește atât de atrăgătoare. Tocmai faptul că s-a lăsat furat de aceste gânduri a amânat momentul manevrei aeriene cu cinci, apoi zece, apoi cincisprezece secunde, și l-a convins că, de vreme ce nu s-a abătut de la traseu, își va menține direcția și, cu puțin noroc, va ieși din nor pe partea cealaltă.

Există un studiu american pe care toată lumea îl citează în timpul pregătirii PPL, conform căruia speranța medie de viață a unui pilot care pătrunde în interiorul unui nor fără să fi urmat cursurile de zbor instrumental este de nouăzeci de secunde. Lui Viktor i s-a părut dintotdeauna că e o exagerare tactică. „Păzea! Pe aici bântuie monștrii!“ Sau poate că studiul respectiv a fost făcut pe un eșantion de fermieri idioți din zona rurală a statului Kansas, obișnuiți să manevreze avioanele de împrăștiat pesticide ca pe niște ATV-uri. Ceea ce îl șochează pe el este viteza cu care trebuie să citească datele oferite de instrumentarul de la bord, viteza cu care trebuie să reacționeze, precum și dificultatea de a ignora mesajele pe care i le transmite propria ureche internă.

Maja privește, imperturbabilă, pe geamul cabinei.

N-au trecut nici trei minute de când au pătruns în nor. Viktor este îngrijorător de obosit și începe să se simtă amețit, creierul lui fiind atât de preocupat să găsească un punct fix în spațiu — punct care să contrazică toate acele mesaje înșelătoare mimând înălțări, rotiri, căderi și derive —, încât începe să plâsmuiască tot felul de forme întunecate undeva în față. Aparatul de zbor o ia în sus și în jos, iar el îl supraregresează. Trebuie să piardă altitudine. Poate că va reuși să iasă pe sub plafonul de nori. N-are nevoie decât să întrezărească o bucată de pământ. Eliberează puțin accelerația și împinge ușor manșa. Două mii de picioare, o mie de picioare, opt sute.

Dacă nu ar fi atât de concentrat să mențină avionul drept și la orizontală, poate că și-ar putea da seama de greșeala elementară pe care tocmai o face. Altimetrul este setat să măsoare altitudinea față de nivelul mării. Or, el nu se află deasupra mării, ci deasupra uscatului. Patru minute. Cinci. Norul rămâne la fel de dens. Șansele

de prăbușire devin cât se poate de reale. Nu-l preocupă propria moarte, însă nu poate să se împace cu gândul că-și va ucide propriul fiu, nu poate să se împace cu gândul că va ucide o femeie superbă și copilul nenăscut al acesteia.

În vis, Rudy se joacă cu Babu, prietenul lui imaginar. Sunt înapoi în Bellevue. E noapte și au șterpelit din frigider câteva triunghiuri de brânză topită La Vache Qui Rit și și-au turnat câte un pahar mare de suc de rodii, după care au aprins luminile din piscină, astfel că apa a devenit o suprafață turcoaz de lumină lichidă legănându-se în întuneric.

Maja își întoarce privirea și observă că obrajii lui Viktor sunt scăldați în lacrimi.

— Sincer, îmi pare foarte, foarte rău, îi spune el pe un ton ciudat de protocolar.

Frica o paralizază preț de aproximativ zece secunde, apoi ceața din față se întunecă o clipă, înainte ca avionul să se izbească de una dintre laturile unui siloz. Viteza aparatului de zbor este de 70 de mile pe oră. Silozul este gol, așa că avionul străpunge peretele acestuia, confecționat din tablă ondulată. Parbrizul din plexiglas se crapă și iese din cadru, marginea ruptă a acestuia decapitându-l complet pe Viktor. Avionul se lovește apoi de peretele îndepărtat al silozului, îl străpunge și pe acesta, după care se îndreaptă, cu botul înainte, către pământul tare. Roțile se rup, avionul se prăbușește, iar blocul motor este împins înapoi, zdrobind picioarele Majei.

Întâmplător, Raphael Bhatt, un medic german, conduce cu viteză redusă pe drumul de țară care leagă localitățile Gapennes și Yvrench — când observă o lumină verde de semnalizare coborând undeva în stânga mașinii sale. Ceața însă este atât de deasă, încât nu-și poate da seama dacă este vorba despre un avion Cessna sau despre un Airbus. Frânează brusc, speriat că avionul ar putea vira în direcția drumului, însă lumina verde trece ca o nălucă pe deasupra acestuia, la o altitudine mai mică decât înălțimea copacilor, după care se face nevăzută. Doctorul nu cunoaște prea bine regiunea, însă este destul de sigur că nu există niciun aerodrom prin apropiere.

I se pare că aude un fel de explozie, dar e posibil să i se fi năzărit. Încetinește și așteaptă să vadă strălucirea flăcărilor, însă în față e doar drumul pierzându-se în ceața albicioasă. Se întreabă dacă a văzut, într-adevăr, lumina aceea — așa cum faci în urma unor întâmplări extraordinare care n-au lăsat nimic în jur.

Apasă pedala accelerației. După câteva sute de metri, virează la stânga pe un drum de pământ care duce către o fermă dărăpănată. Un tractor ruginit. O grămadă de anvelope uzate. Bănuiește că nu a nimerit bine, că avionul a aterizat altundeva sau că s-a înălțat, acum aflându-se la zece kilometri distanță. Cu toate acestea, coboară din mașină. Singurul zgomot pe care îl aude este un guițat înăbușit. Mirosul de cocină aproape că îl doboară. Ușa casei se deschide și un triunghi de lumină se decupează de-a curmezișul curții noroioase. O femeie voinică se grăbește cu pași mărunți către el — coc, șorț înflorat, papuci — strigând *Venez, venez!*¹ de parcă ar fi ușurată să-l vadă apărând, în sfârșit. Îi face semn să o urmeze și dau ocol casei, al cărei perete de sub acoperișul triunghiular este alcătuit în întregime din placaj fixat cu bârne de lemn. O lumină puternică îi orbește când se strecoară pe sub el. Soțul femeii se află acolo, stând nemișcat, cu fața către ei, luminând ceva în stânga lui cu ajutorul unei lanterne, asemenea unei plasatoare de cinematograf plictisite. Fac colțul și intră într-un grajd.

Este probabil cel mai neobișnuit lucru pe care Raphael l-a văzut în viața lui. Botul avionului este îngropat în pământ, aripile s-au rupt și s-au prăvălit în față, în vreme ce coada i s-a îndoit ca aceea a unui scorpion. Chiar în spatele avionului se zărește o mare construcție metalică prin care aparatul de zbor pare să fi trecut, deși e greu să distingi detaliile în atmosfera asta gotică. Doctorul se repede către epavă. Prin sticla spartă vede o femeie blondă, scundă, purtând o helancă bej. Dincolo de aceste amănunte este greu să-i distingi trăsăturile, pentru că fața ei e desfigurată. Femeia este însărcinată într-o fază avansată. Doctorul uită în ce țară se află, așa

¹ „Veniți, veniți!” (fr.)

că spune: *Keine Panik, ich bin Arzt!*². Apucă mânerul ușii și începe să-l răsucescă. Cu piciorul proptit în corpul avionului, trage cu putere. Cu un scrâșnet metalic, ușa se deschide la a treia încercare, zgâriind aripa îndoită. Acum poate vedea că picioarele femeii sunt prinse între scaun și panoul de comandă. Vocea ei pare cea a unei persoane foarte, foarte bete care încearcă să transmită un mesaj important, însă nu poate pronunța cuvintele. Trebuie neapărat descarcerată și are nevoie de analgezice, iar el trebuie să-i examineze gambele ca să vadă cât de gravă este sângerarea. Nimic din toate astea nu e însă posibil. Și abia atunci doctorul observă că femeia nu este pilotul avionului. Pilotul se află așezat lângă ea, în celălalt scaun. Îi lipsește capul. Acest detaliu va fi ascuns de ochii presei, dar la crâșma „l'Arbre de Mai“ din oraș se va zvoni că bătrânul Moreau a găsit capul a doua zi, în mijlocul unui câmp din apropiere.

Carcasa sfâșiată a avionului scoate un sunet ascuțit și se clatină. Raphael sare înapoi, așteptând ca structura să se reechilibreze. Are o tăietură adâncă în braț, de care nu e conștient. Nu e conștient de o grămadă de lucruri. Abia mai târziu, în amintirile care îl vor bântui în următorii doi ani, se va îngrijora că avionul ar fi putut lua foc. Înșfacă lanterna fermierului și se întoarce la femeie. În clipa în care îndreaptă raza de lumină către interiorul întunecat al cabinei, zărește un băiat întins în spatele ei, în spațiul pentru picioare. Doctorul sparge micul geam triunghiular cu dosul lanternei, ca să-și poată strecura mâna înăuntru. Strânge cu degetele umărul băiatului, însă nu primește niciun răspuns. Își lipește două degete de gâtul lui. Nimic. Răsucescă capul puștiului și îi ridică pleoapele, apoi trage de ele la stânga și la dreapta. Nicio dilatare. Traumatism cranian, probabil. În spatele lui, nevasta fermierului se roagă cu voce joasă, vorbind pentru sine.

— *Pardonne-nous nos offenses, comme nous aussi nous pardonnons à ceux qui nous ont offensés*³.

² „Nu vă panicați, sunt doctor!“ (germ.)

³ „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“ (fr.).

Femeia rănită se ține de burta proeminentă. Să fi intrat în durerile facerii?

— Rezistă, spune el. Vor veni imediat ajutoare.

Capul femeii se clatină dintr-o parte în alta. Doctorul nici măcar nu-și poate da seama în ce limbă vorbește, însă cu ajutorul lanternei zărește o bucată de femur rupt. Își scoate cravata de la gât și improvizează un garou. Ea nu pare conștientă de mișcările lui. Geamătul ei nearticulat, de om beat, devine tot mai stins. Mișcarea capului seamănă cu limba unui metronom oprindu-se treptat din ticăit.

— Fii tare! Vom trece prin asta împreună, amândoi.

Doctorul strânge garoul cât de tare poate, apoi îl leagă cu un nod pescăresc dublu. Acum nu mai are ce să facă — nu-i mai rămâne decât să aștepte. Atinge burta femeii cu palma. Copilul se mișcă. Următoarele minute vor reprezenta cea mai tristă parte a ceea ce avea să fie cea mai tristă noapte din viața lui: așteptarea ambulanței și a echipei de intervenție, îmbărbătările care devin tot mai lipsite de sens, dorința disperată ca femeia și copilul să rămână în viață.

— O să reușești! Ajutoarele sunt pe drum.

După un răstimp care poate însemna zece minute sau o oră, capul femeii se pleoștește, căzându-i în față și ea încetează să se mai miște. A murit — doctorul e sigur de asta. Acum știe ce are de făcut. Dacă nu altceva, poate va reuși să salveze copilul.

Desface grăbit centura de siguranță a femeii și-i pășește peste ea, crăcănându-și picioarele și cuprinzându-i burta. Totul este năclăit de sânge. Mâna pilotului a rămas încremenită în aer, cu un deget arătând în sus, de parcă bărbatul ar fi fost întrerupt în timpul unui discurs.

Raphael apucă strâns nasul femeii și-i dă capul pe spate. Își pune buzele pe gura ei și suflă cu putere, pentru a-i umple plămânii cu aer. Pieptul ei se ridică. Doctorul se oprește, după care repetă manevra de resuscitare. Dacă ar reuși să-i introducă suficient oxigen în plămâni și să-i mențină bătăile inimii, poate că va ajunge suficient oxigen și la copil. Se lasă pe spate, își proptește podul palmelor pe sternul femeii și apasă cu putere. Unu... doi... trei...

patru... cinci... Înapoi la gură. Apucă strâns, se apleacă, suflă. Toate acestea sunt însoțite de o pace stranie. Metalul contorsionat, ceața, grohăitul porcilor, ritmul mâinilor lui. Din când în când, avionul scoate un scârțait. Sau poate e metalul sfâșiat al construcției care se înalță deasupra lor. Doctorul își imaginează că se află la bordul unei corăbii, în mijlocul unui ocean întunecat. El și copilul nenăscut ar putea fi singurele ființe vii din lume.

În timpul vacanțelor, Raphael Bhatt nu obișnuiește să poarte ceas la mână, așa că numără cu glas tare, pentru că paramedicii vor avea nevoie să știe. Cincizeci de cicluri de resuscitare cardiorespiratorie. Douăzeci și cinci de minute sau pe-acolo. Aude vaier de sirene, dădăit de motoare și voci de bărbați — și deodată se trezește în mijlocul unui film de science-fiction: bubuituri, lumini orbitoare, căști de protecție și salopete. Și-a făcut apariția și un vehicul masiv cum doctorul n-a mai văzut niciodată și care ar putea fie o mașină de pompieri adusă de la vreo bază aeriană militară. O pereche de mâini înmănușate îl apucă de umeri, ajutându-l să iasă din carlingă. Se îndepărtează, apoi se întoarce cu fața ca să observe întreaga scenă — siluetele oamenilor, crucifixul îndoit al avionului, CA-956 scris cu galben pe fuzelajul verde-de-China⁴, lumini albastre care pulsează, scânteile aparatelor de tăiat. Totul seamănă cu o vastă pânză renascentistă înfățișând un nou mit. Apoi, Raphael se gândește pentru prima dată că probabil este vorba de o familie. Mama e moartă, tatăl e mort, fiul e mort. Dar dacă pruncul nenăscut supraviețuiește...? Se întâmplă ceva ce nu i s-a întâmplat niciodată în șaptesprezece ani de practică medicală. O rafală de grindină violacee îi întunecă brusc câmpul vizual, iar Raphael vede cum noroiul din curte se leagănă grațios ca să-i întâlnească fața neprotejată. Doctorul revine apoi în propriul trup și se trezește că stă așezat pe un butoi din plastic, ținând în mână o cănuță ciobită plină cu rachiu, în vreme ce soția fermierului îi oferă o cutie deschisă de biscuiți cu ciocolată LU Pépitos. Undeva, un bebeluș plânge.

⁴ *Racing green* — nuanță de verde-închis comună mașinilor de curse britanice.